

maar dankend laat voor wat ze zijn, omdat het on-gezochte de sterkste vreugde geeft.

Het meest eigene laat zich het minst zeggen, voor-onderstellen of voor-schrijven. Doe wat uw hand vindt om te doen, vergeet uw knapheid, en knapper dan ge zijt, wordt uw werk. Natuurlijk zeg ik deze dingen onzuiver en onbeholpen, want ze laten zich niet omschrijven; men kan ze alleen maar doen, als ze zich laten doen, of beter nog: als ze zich laten gebeuren, — en het is van dit ondefinieerbare, dat Jan Eisenloeffels werk wel eens wat te weinig heeft.

Ik vermoed, ja, ik weet van hemzelf, dat dit komt doordat hij veel aan werk lui moet overlaten, en dus vorm moet geven aan wat zooveel raker en met zooveel minder zwaarte en meerder zwier, zou hebben vorm genomen, had hij zelf alles gedaan.

Een zeer groote verdienste staat hiertegenover. Een klok, een vaas, een lamp van Jan Eisenloeffel, is altijd een klok, een vaas, een lamp, en ondanks al zijn Oostersche prachtlievendheid vervalt hij toch nimmer in de uitbundigheden van 'n Benvenuto Cellini, wiens wereld-beroemde zoutvat meer beroemd en vooral meer wereldsch dan zoutvat is.

Het meest frappante onderdeel van Jan Eisenloeffels werk is zijn emailleerkunst.

Emails zijn glazuren, die door smelting bij hitte worden opgebracht. De „stijl”,

de eigenaardigheid van emailleerwerk is: egale kleurplekken, die elk hun eigen in het metaal uitgegraven, vijvertje hebben.

De meest gebruikelijke, Fransche naam hiervoor is: champ-levé: veld opgeheven: indieping in de plaats. Wil men nu, wat voor het bereiken van rijke kleur-effekten altijd eisch is, kleur in nagenoëg onmiddellijke contact met kleur stellen, dan moet men de tusschenruimten tusschen de emailvijvertjes tot een minimum herleiden. Dat minimum is in Eisenloeffels werk minder dan een halve millimeter.

Men kan het zich ook makkelijker maken, n.l. door de bandjes, die de kleurvakken scheiden, niet bij 't graveeren uit te sparen, maar ze, zonder eenig gegrav, op de vlakke metaalplaat te soldeeren. Dat heet cloisonné of Zellenschmelz, maar Jan Eisenloeffel maakt alleen champ-levé.

Het is een stugge techniek. Een moeizame, taaie volharding eischende arbeid.

Typeert het den maker, dat hij juist hierin komt tot zijn zwierigste beeldingen en luchtigst-welige dartelheden, dat zijn stem hieruit het meest onbevangen ons toezingt en het meest wijfelloos overtuigt?

Waar is, dat zijn wijzerplaten dikwijls meesterwerken zijn van ongezochte overwoogenheid en beheerschten gloed, waar is, dat hij zijn allergelukkigste momenten heeft in zijn: den tijd, de jaargetijden, den dag, de vreugde, den dood symboliseerende

MOKKASERVIES, GESLAGEN IN ZILVER MET GEËMAILLEERDE DEKSELS. ONTWERPEN EN UITGEVOERD IN 1916. EIGENDOM DEN HEER R. TE A.